Hồi thứ năm mươi
Nơi Hoa viên, trang lầu bị cháy
Tại Bình Sơn, Chung hậu kén chồng

Nói về Tề Tuyên Vương từ khi phân biệt với Chung Vô Diệm thì đã có Yến Anh bảo giá, vua tôi trở về tới kinh thành. Bá quan tiếp rước Tuyên Vương vào cung thì tây cung là Hạ Nghinh Xuân ở nhà đã làm sẵn một cái Sở Trang lầu mà tị thử[35], nay Tuyên Vương về tây cung, Hạ phi ra tiếp mừng rồi rước thẳng lên trang lầu dọn bày tiệc rượu. chén thù chén tạc, tiếng quyển tiếng kèn, Tuyên Vương quýnh quíu đê mê, đêm ngày luống những say mê tửu sắc.

Đương lúc vợ chồng uống rượu thấy nội giám vào tâu rằng:

– Chung quốc mẫu phá được Hỗn Thiên trận, giết gian thần với yêu phụ Túy Vân, nay ban sư tấu khải hồi triều, cách hoàng thành chừng ba chục dặm.

Tuyên Vương nghe tâu cả sợ, bủn rủn tay chân, làm rớt cái ly xuống bể tan ra mà không hay biết gì, miệng làm như người á khẩu, muốn nói mà chẳng nói ra lời, giây lâu mới tỉnh, bèn nghĩ thầm rằng:

"Ta tưởng rủa nó qua bên Yên cho tuyệt mạng, để quả nhân vui vẻ với Tây cung, ai dè đâu trời không độ anh hùng, lại khiến cho nó đắc kỳ công ban sư về nước."

Nghĩ như vậy lại thấy nội giám vào báo rằng:

– Chung nương nương đã đến trường đình, xin thiên tử phân tường sau trước.

Tuyên Vương cực chẳng đã phải truyền cho nội thị sắm sửa xe giá đồng đi ra tiếp nghinh. Sắp đặc xong, Tuyên Vương lên long xa đi trước, văn võ triều thần hộ giá theo sau, vừa đi tới trường đình, Chung hậu nhìn thấy bèn xuống ngựa quỳ tâu rằng:

– Thần hậu có tài đức chi mà dám phiền thánh giá tới đây tiếp rước.

Tuyên Vương lật đật cầm tay chẳng lẽ vừa cười vừa nói rằng:

– Ngự thê vì nước dày công lao khổ, bởi vậy cho nên trẫm phải thân nghinh mơi xứng đáng cho.

---

[35] tránh nắng

Nói rồi vợ chồng dắt nhau vào dịch đình trà nước. Chung hậu bèn thuật lại hết chuyện cầu cứu của Yên Đan công chúa cho Tuyên Vương nghe một hồi, rồi truyền lệnh hộ giá về thành an nghỉ.

Khi về tới Kim Loan điện, văn võ triều bái xong, Chung hậu tâu với Tuyên Vương xin cấp phát bạc tiền mà thưởng công lao cho tướng sĩ, rồi lại truyền cho nội thị dọn tiệc đãi yến triều thần, vua tôi chung hưởng vui vầy, nhạc công đàn ca inh ỏi. Tiệc vừa mãn thì mặt trời gác núi, Tuyên Vương bèn hạ chỉ bãi triều, bá quan đều tạ ơn lui ra. Chung hậu cũng xin kiếu mà lui về Chiêu Dương cung, Tuyên Vương khi ấy lại dặn Chung hậu rằng:

– Đêm nay trẫm sẽ tới Chiêu Dương cung mà vui vầy cùng ngự thê một tiệc.

Nói rồi lui vào hậu viên thay đổi triều phục, bèn sực nhớ lại lúc bị khốn nơi Đàm thành, Chung hậu tới giải vây, vì cớ sao có ba đêm lịch sự như tiên bồng, sao nay bà chằng cũng chưa hoàn cốt? Nếu trẫm mà tới đó hôm nay chắc lâu ngày nó cũng muốn nọ kia.

Tuyên Vương vừa đương suy nghĩ, xảy đâu lại thấy Tây cung bước tới tiếp rước chào mừng, Tuyên Vương bèn nói rằng:

– Thôi, thôi, hôm nay trẫm đi với ái khanh, để ngày mai sẽ tính một kế.

Nói rồi vợ chồng dắt tay tới Sở Trang lầu mà vui vầy tiệc rượu.

Nói về Chung hậu, khi nghe Tuyên Vương hứa với mình hôm nay sẽ tới Chiêu Dương cung, thì trở về lật đật sai nội giám sửa soạn tiệc rượu dọn dẹp tươm tất trong cung, bốn phía đều đèn thắp sáng ngời, một mình luống vào ra thơ thẩn, từ đầu hôm cho tới quá canh một, trông đã mòn con mắt, bèn nghĩ rằng:

“Hay là thiên tử mắc lắm việc nước nhà, nên nói với ta lỡ tiếng chăng?”

Nghĩ rồi bèn cầm báu kiếm đi xem tinh tượng, giây lâu sinh canh ba trống đã điểm đầu, trước sau nào có ai đâu,trong cung điện thảy đều say giấc điệp. Kế giây lát đồng hồ nhặt thúc, trống tiêu lầu đã trở canh tư, trăng lu sao lặn lờ mờ, gần đó nghe tiếng gà đã gáy, cả đêm chẳng hề nhắm mắt, cứ vào ra than thở một mình, gà gáy giục trời vừa gần sáng. Chung hậu mới truyền cho nội giám đi dọ coi thiên tử ở cung nào. Giây lâu nội giám trở vè tâu lại rằng:

– Hồi hôm thiên tử nghỉ lại Tây cung.

Chung hậu nghe tâu nổi giận như lửa đốt gan, bèn trách thầm rằng:

“Sao thiên tử vô tình bạc đãi, nói dối với ta làm yến tiệc sẵn bày, trông đợi sáng đêm chẳng có lai vãng.”

Nghĩ vậy cả ngày Chung hậu bụng thêm phiền não, chẳng hề ăn uống chút nào, cung nhân thấy vậy mới tâu rằng:

– Xin nương nương đi dạo mát hoa viên, mới tỏ tường áo lý, trước là lánh bề tử khí, sau thì hứng gió tiêu sầu.

Chung hậu nghe tâu đẹp dạ, liền khiến cung nga dẫn lộ thẳng tới hoa viên, thấy những thạch lựu phơi màu đỏ, ao sen mịt sắc xanh, ve ngâm lăng líu trên thành, yến nói véo von bên núi, cảnh trí rất u nhã, mùi hương thơm ngạt ngào, đầy vườn vượn hú oanh chào, dưới bóng tòng lâm ngồi hóng gió. Lúc ấy bớt hơi nắng, sực nhìn lên ngó thấy lầu đài tỏ rõ nguy nga, mười phần mỹ lệ tinh hoa. Chung hậu kêu cung nhân hỏi rằng:

– Cửa nhà ai đó?

Cung nga mới quỳ tâu phán tỏ rằng:

– Khi thiên tử Hoài Nam phó hội, Hạ nương nương ở nhà sắc sai công bộ làm tòa nhà ấy kêu là Sở Trang lầu. Từ khi thiên tử hồi triều tới bây giờ, thường đêm ngày ở đó đàn ca rượu tiệc.

Chung hậu nghe tâu vừa dứt, cả giận mắng rằng:

– Đồ tiện tỳ sao dám làm điều phi pháp, đã hao tốn mà làm hại của nước nhà! Nói vậy, chắc có thiên tử ở trên đây, để ai gia đi lên xem cho biết.

Nói rồi truyền cung nga dẫn lộ, đi tới nơi thấy trinh sơn, cột chạm, cửu đá, rèm châu, Chung hậu bèn bước tới trong tẩm phòng, thấy đủ những đồ ngự dụng, ngó ra nơi cửa sổ nghe có tiếng đàn địch vàng đầy, dòm qua phía hiên Tây, thấy hai người còn đang uống rượu.

Tuyên Vương ngồi bên tả, Hạ Nghinh Xuân ngồi bên hữu, ngó qua liếc lại, chén khuyên chén mời, giây lát Hạ phi lại ngồi lên nơi bắp vế Tuyên Vương còn thể nữ hai bên đứng quạt, Hạ phi cất tiếng lên hát.

Tuyên Vương cầm trống đánh chầu, cuộc vui chơi đà thất thể diện quân thần, cơn say sưa lại lõa lồ thân thể. Chung hậu thấy vậy ta nha thiết xỉ muốn nhảy ra đánh cho chết Hạ phi, cung nga liền quỳ xuống tâu xin xét suy, Chung hậu mới dịu cơn tức giận bèn bỏ đi vòng ra sau nhà tắm, thấy có một cái kính sáng hào quang, Chung hậu mới nói:

– Ai gia từ bé tới nay, chẳng biết hình dung tốt xấu thế nào, nay mới thấy cái lãng hoa kính ở đây vậy để xem thử coi dường bao cho biết.

Nói rồi đứng ngắm nghía hồi lâu, thấy miệng cọp, mặt beo, mỏ ó, tai lớn, tóc đỏ, mũi cao, lại có bốn cái nanh xỏ ra ngoài môi, coi rất hung ác. Xem rồi tức giận lại buồn cười, rồi hỏi cung nga rằng:

– Ai đứng ở trong kính đó vậy?

Cung nga tâu rằng:

– Thật là hình của nương nương đó.

Chung hậu lại hỏi:

– Hình ai gia xấu như vậy hay sao? Nếu vậy chẳng trách chi thiên tử không đem lòng đoái tưởng, còn Tây cung được chúa thương yêu, xét mình phúc ít tội nhiều, nên mới sinh hình xấu xa như vậy. Thôi, cũng chẳng tưởng chi Chiêu Dương là vinh hiển, trở

về Thường Sơn hái dâu cho qua tháng ngày, cung nhân bay khá ra tay, phá cho hư hết những đồ ngoạn hảo.

Cung nga vâng mệnh, phá nát toan hoang. Rồi Chung hậu lại bảo theo mình mau trở về cung viện, bèn lấy báu kiếm niệm chân ngôn ít tiếng tức thì liền thấy thần Chúc Dung ứng hiện lên hầu. Chung hậu nói rằng:

– Ai gia phiền tô thần đốt nát Sở Trang lầu và Tây phi cung viện.

Nói rồi cầm gươm trở vô cung báu, Chúc Dung liền vâng pháp chỉ thẳng tới tru phòng, mượn nhân hỏa đằng không rật rật, giây lát lâu đài cháy hết, gió càng đưa ngọn lửa lên càng cao, đầy sân lá chạy lao xao.

Vợ chồng Tuyên Vương hồn bất phụ thể, chẳng hay thình lình ở đâu phát, trong mình còn bận một cái áo mất thôi, đâu không nón, tóc bỏ xả, chạy nhào tới Kim Loan điện, truyền nội giám đánh trống đổ chuông nhóm triều thần tựu tới.

Khi văn võ bá quan đến chầu đông đủ, còn quân Ngự Lâm kẻ xách nước nhiều cầm gầu, đua nhau chạy tới ra tay chữa lửa. Còn Yến Anh thấy Tuyên Vương lõa lồ thân thể như vậy liền cởi bào của mình dâng cho thiên tử và tâu hỏi rằng:

– Vì sao thánh thể trần truồng, xin thiên tử phán tường áo lý cho ngu thần trước sau tự sự.

Tuyên Vương nói:

– Lúc trẫm đương mê giấc ngủ, giật mình nghe lửa cháy rần rần, kíp tầm sinh lộ thoát thân, tưởng chi tới những quần với áo.

Yến Anh nghe vậy nực cười chẳng dám nói, liền truyền nội giám vào lấy đồ triều phục ra cho thiên đổi thay, Tuyên Vương mới hỏi:

– Hạ quý phi bây giờ ở đâu? Còn Chiêu Dương cung lửa có cháy tới chăng?

Nội giám tâu:

– Tôi thấy Hạ nương nương chạy ra phía sau lầu, còn Chung quốc mẫu tôi lại thấy đương cầm thanh gươm đứng nói chi lầm thầm không biết.

Tuyên Vương nghe tâu bèn ngẫm nghĩ rằng: “Chắc là con xú phụ nó cố ý đốt ta với Hạ thị đây chớ chẳng ai, để ta bắt nó giết phứt đi cho rồi kẻo để nó sống cứ theo báo hại.”

Nghĩ rồi bèn truyền cho ngự lâm quân bảo điểm quân tới vây Chiêu Dương cung. Lúc đó Chung hậu đã hay rồi, kíp truyền cung nhân cầm lấy cây kiếm báu, chạy thẳng tới phủ Điền Côn, bảo vợ chồng phải dẫn binh vào cung cho mau vì có việc cần.

Cung nhân vâng lệnh, thẳng tới vương phủ, thuật lại mấy lời cho Điền Côn nghe, vợ chồng lật đật sửa sang nai nịt cầm đao lên ngựa, dẫn theo tám viên dũng tướng còn tam quân thì kéo theo sau.

Khi đi tới cung môn, Điền Côn nạt một tiếng quân ngự lâm đứng vẹt hai bên, Điền Côn cầm đao đứng giữ giữa, còn Liêm Thoại Hoa đi tuốt vào trong cung tâu hỏi Chung hậu:

– Vì việc chi thiên tử lại sai quân tới vây cung điện?

Chung hậu thuật lại các việc cho Liêm Thoại Hoa nghe, rồi cũng sửa soạn những đồ bảo bối liền lên ngựa đi ra khỏi cung môn, kế gặp Điền Côn phân trần sự việc một hồi nữa, Điền Côn nổi giận nói rằng:

– Nhân lúc này mẹ con ta giả làm phản, kéo binh đi cho hôn quân biết mặt.

Nói rồi ba mẹ con dắt nhau ra đi vàn dẫn theo một muôn binh mạnh, nhắm Triệt Long sơn giao giới. Chung hậu bèn truyền quân lên Túy Bình sơn hạ trại và sai tú trúc thành trì làm cũng như nghi vệ hoàng gia. Cách ít ngày làm xong dinh trại, Chung hậu mới nói với Liêm Thoại Hoa rằng:

– Vương tức thêu dùm ta một cây cờ chiêu phu cho khéo trước làm cho người ta coi cho vừa mắt, sau nữa mưa gió cho khỏi mau hư, vì ai gia có sự cần dùng, vương tức chẳng nên trễ nải.

Liêm Thoại Hoa vâng lệnh trở về phòng sửa soạn đồ kim chỉ ra ngồi thêu được ít chữ kế thấy Điền Côn bước vào trợn trạo hỏi, Thoại Hoa thuật lại các lời. Điền Côn mắng rằng:

– Nàng sao lếu quá, không hiểu thì sự gì, chẳng qua là quốc mẫu giận chúa thượng bỏ đi, nói ra những điều như vậy, chớ có lẻ nào một vị mẫu nghi trong nước đi làm cái sự tệ vậy sao? Hiền thê hãy dẹp đi, chớ làm chi cho mệt.

Thoại Hoa không nghe cứ ngồi thêu hoài, Điền Côn nổi giận lấy những đồ thêu dẹp đi, vợ chồng giành xé rầy lộn nhau một hồi, kế thấy Chung hậu bước tới khuyên giải, nói với Điền Côn rằng:

– Thật là ai gia cậy nó, vì đây có sự cần dùng.

Điền Côn nghe nói mấy lời bụng thì giận mà không dám nói ra, liền bước trái ra trước trại, giả coi tập luyện việc binh.

Kế được ít ngày, Thoại Hoa thêu xong cây cờ đem dâng lên cho Chung hậu xem, thật nên tế kiều, kim chỉ tinh thông, lại có một bài thơ ngũ ngôn như vầy:

Đông Tề Chung quốc hậu,

Thiên hạ thảy biết tên

Vì Tuyên Vương vô đạo,

Không trọng kẻ anh hiền

Cứ tham mê tửu sắc,

Triều đình phải đảo điên

Chim khôn kiếm cây đậu,

Sẽ chọn kẻ lương duyên.

Chung hậu xem rồi cả đẹp, cứ cười chúm chím hoài và khen thâm: "Liêm thị đủ tài, võ nghệ hơn trai thập bội, còn tới việc nữ công, nữ hạnh cũng chẳng thua sút ai."

Nghĩ rồi bèn truyền quân đem lá cờ chiêu phu tới nơi quân môn rút thẳng cho mọi người xem tường tự sự. Kẻ khách thương qua lại, người lão ấu gần xa, đều tới núi Bình Sơn mà coi, lên xuống dập dìu, thảy đều vỗ tay cười nói vang rằng: Sự lạ.

Điền Côn nghe tiếng chê cười của thiên hạ thì có ý bất bình, bèn vào tâu với Chung nương nương rằng:

– Như mẫu hậu cố tình cải giá, thì vợ chồng tôi biết nương náo với ai đây, trước là phải bị các nước chê bai, sau lại muôn dân đàm tiếu, có lẽ đâu một vị Tề triều quốc mẫu đi làm điều biệt trạch tha phu, ngừa trong mẫu hậu nhân từ, phải nghe lời con can gián.

Chung hậu làm mặt giận mà mắng rằng:

– Cái thằng rất tệ! Việc ai gia đã toan liệu bất can, đừng nhiều tiếng không toàn tính mạng.

Liêm Thoại Hoa thấy Chung hậu nói vậy bèn cầm tay Điền Côn dắt ra mà nói rằng:

– Mẫu hoàng đã thần thông quảng đại, lại thêm võ nghệ cao cường, đừng làm xúc nộ đến nương nương mà có khi lâm họa, vả lại thiếp đã có xét sự chiêu phu chắc là kế trá, ấy làm cho bỉ mặt Tuyên Vương. Quốc mẫu chẳng phải người tầm thường mà vương phu hòng nghi ngại.

Điền Côn nghe nói lõ mắt nhìn Thoại Hoa mà rằng:

– Ta tưởng là người đoan chính mới quy thuận mà làm con nuôi, ai dè đâu tác tệ như vầy, để ta giết phứt hắn đi cho rảnh.

Thoại Hoa nói:

– Không xong đâu, phu quân hãy bớt giận để rồi sẽ hay.

Nói rồi vợ chồng dắt nhau đi tới thơ phòng, xem binh đồ trận.

Nói về Lương vương nước Lỗ, đương buổi lâm triều xảy có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay Đông Tề Chung Vô Diệm đã đốt cháy Sở Trang lầu, lại làm phải Tuyên Vương, ra ở tại núi Túy Bình sơn, dựng một cây cờ chiêu phu cải giám chẳng luận há vương, há quốc, hễ bằng lòng thì người giữ ấn Chiêu Dương, muốn thấy mặt thì phải vàng ròng muôn lượng, còn lễ vật ngàn thùng mới đủ, với những trâu dê heo rượu để cấp thưởng cho tam quân đủ mọi đồ thì đưa tới cầu thân, người chẳng cần ai làm mai làm mối.

Lương vương nghe tâu cả đẹp, bèn phán với triều thần rằng:

– Nước Tề nhờ có Chung Vô Diệm, mới hay giá ngự liệt bang, như nay mà Chung Vô Diệm đã phản Tuyên Vương, trẫm dầu bán hết nước cũng bằng lòng đi cưới.

Lương vương nói vừa dứt, có một vị triều thần bước ra tâu rằng:

– Muôn tâu bệ hạ! việc đó không nên, Chung Vô Diệm là một con xảo trá bách đoan, chớ tin nó mà mắc mưu gian kế độc, ngu thần tưởng bên Lâm Tri đã hết lương thảo, nên Chung Vô Diệm giả chiêu phu mà kiếm tiền kiếm bạc, xin bệ hạ hãy nạp lời gián ngu thần, chớ nên chọc tới con Chung xú phụ.

Lương vương nghe tấu bèn xem lại người ấy tên là Nhiễm Văn Hào, làm chức Chiêu thảo sứ, Lương vương mới phán rằng:

– Nhiễm huynh tâu cũng có lý, nhưng mà để trẫm tới Bình sơn sẽ hay, quả như vợ chồng nó có sự bất hòa, thì việc cải giá chắc là tình thật.

Văn Hào cứ theo can mãi, nhất định không cho Lương vương đi, Lương vương cả giận mà rằng:

– Việc chiêu thân là tự nơi ý trẫm, nào có can chi tới khanh mà phòng lo, nếu khanh còn nói nhiều lời thì sẽ toan gia trị tội.

Văn Hào thấy vậy bèn bỏ đi ra ngoài, Lương vương truyền cho quan phó soái là Nhan Hưng vào kho lấy một bức rèm Trân châu minh nguyệt, với những là vàng bạc, trâu dê và điểm ba ngàn quân Ngự lâm đi tới Bình sơn cưới Chung Vô Diệm.

Đây lại nói về Tương vương nước Lương ngày kia lâm triều, văn võ bái xong, có quan Tri điện tâu rằng:

– Nay có một việc rất nên kỳ dị, vợ vua thì nay mà đi kén chồn, tôi nghe nói Chung Vô Diệm đã phản Tuyên Vương, tới Bình sơn dựng cờ cải giá.

Tương vương nói:

– Sự ấy cũng lấy làm lạ, để quả nhân tới đó thử xem.

Trị điện quan lại tâu rằng:

– Chung Vô Diệm chẳng phải kén chồng, ắt là kén bạc kén tiền, cờ chiêu phu nói đã rành rành, như muốn thấy mặt thì vàng ròng ngàn lượng vô tới cửa phải chịu hai mươi muôn lượng bạc, lễ hoa hồng cho đủ ngàn thùng, những đồ rượu thịt đủ dùng và một vật báu chi trong nước, đủ như vậy thì cưới mới được, bằng không thì chớ tới mất công.

Quan trị điện nói chưa dứt tiếng lại có một vị danh thần là Thạch Anh bước ra tâu rằng:

– Chúa thượng đừng tin lời con xú phụ, tới Bình sơn rồi khó nỗi trở về, nó là một vị quốc mẫu bên Đông Tề, có lẽ đâu đi hồ hành cải giá. Chẳng qua là nó gạt vua các nước, trước là tóm thu tiền bạc, sau là làm cho xấu hổ vua Tề, vì vợ chồng nó sự ủ ê, xin chúa thượng hãy suy đi xét lại.

Tương vương nói:

Cũng bởi Tuyên Vương vô tình bạc đãi, nên Chung Vô Diệm mới cải giá chiêu phu, nếu trẫm chẳng tới đó mau chân, ắt phải về tay nước khác. Thôi! Khanh đừng có nói nữa, ý trẫm đã quyết hẳn một lời.

Nói rồi liền truyền cho quân tả đô uý là Châu Kiều vào nội kho lấy một cái Cửu đỉnh ngọc lư đem theo và những đồ kim ngân lễ vật. Sửa soạn xong rồi, chờ tới ngày mai thì di giá. Rạng ngày Tương vương lâm triều, truyền nội thị sửa sang long trọng phụng tán, rồi từ biệt triều thần phát pháo mở cửa thành mà thượng lộ, còn Châu Kiều thì hộ giá và đốc xuất quân sĩ khiêng gánh những đồ kim ngân châu báu đem theo.

Khi Lỗ Lương vương đi tới Hồng Xương phủ, cách Túy Bình sơn chừng năm dặm, quân kỳ bài liền trở lại tâu cho vua hay, Lương vương bèn truyền lệnh phát pháo an dinh kế đó quân thám tử bề Tề, không biết là sự gì, lật đật vào tâu cho Chung hậu và Điền Côn rõ. Chung hậu tức thì cười mà rằng:

– Tuyên Vương tưởng ai gia hình dung xú lậu, đi ra chắc không ai màng, như nay mà vua Lỗ quốc tới cầu thân, nhân duyên ấy cũng vì tại trời xui khiến.

Nói rồi vỗ tay mà cười nữa. Điền Côn thấy vậy cả buồn tâu rằng:

– Nay vương phụ còn Lâm Tri ngự trị mà vương mẫu ra đi cải giá chiêu thân, trước đã không đạo ngũ luân, sau lại chư hầu sỉ tiếu, xin vương mẫu đừng lấy việc ấy, mặt mũi nào mà ngó thấy đất trời, như vương mẫu quyết chẳng nghe lời, thì mẹ con phải một nơi một ngả.

Chung hậu giả giận cầm gươm hét lớn rằng:

– Mặc ý mặc ý! Đi đâu thì đi, ai gia cũng cho đó phân ly, về Lâm Tri mà minh linh nghĩa tử. Còn ai gia thì sang qua bên Lỗ mà bầu bạn với Lương vương, cũng có ngày ta sẽ hưng binh tới Lâm Tri mà giết hết cha con mi đi cho rảnh.

Thoại Hoa nghe Chung hậu nói lớn, liền bước tới khuyên giải Điền Côn.

Nói về khi Tương vương đi được năm ngày đường, kế thấy quân kỳ bài trở lại tâu rằng:

– Trước mặt đó là núi Túy Bình sơn, xin bệ hạ phát lạc.

Tương vương bèn truyền cho Thạch Anh nguyên soái phát pháo an dinh, quân thám tử của Tề cũng vào tâu cho Chung hậu hay nữa. Chung hậu cũng tức cười, kêu Điền Côn mà dặn rằng:

– Nay có vua nước Lỗ với vua nước Lương tới nạp sính lễ, con hãy thu cho đủ như trong bảng chiêu phu, chẳng cho thiếu một phân nào, còn việc chi để ai gia liệu định.

Điền Côn vâng lệnh lui ra, Chung hậu lại kêu Cao Khôi Nguyên và Lư Thành tới mà bảo rằng:

– Hai tướng đem hai đạo ý chỉ, Lư Thành thì qua dinh Lỗ, còn Cao Khôi Nguyên thì qua dinh Lương, tâu với hai vua y như lời họ thi hành, rồi trở về ai gia trọng thưởng.

Hai tướng tiếp lấy ý chỉ, từ tạ ra đi. Khi Lư Thành tới bên dinh Lỗ, quân chính ty vào báo cho Lương vương hay. Lương vương cả mừng, liền sai quân đi ra tiếp sứ. Lư Thành vào trước quân trướng, quỳ dâng một đạo chiếu văn, Lương vương vội mở ra xem, thấy có mấy lời như vầy:

"**Đông Tề Chung Vô Diệm vì đốt Sở Trang lầu, vợ chồng nên chẳng thuận, ra lập bảng chiêu phu, như có vua các nước, muốn kết nghĩa trăm năm, muốn thấy mặt, vàng muôn lượng; vào cửa bạc hai chục muôn; lễ hoa hồng các thứ phải cho đủ ngàn thùng, với một vật châu báu, cùng rượu thịt đủ dùng, chẳng nệ ngày với tháng, được phép tới giao thân, bằng không thì về nước, chơ đi tới mất công.**"

Lương vương xem rồi cả mừng, truyền quân dọn tiệc, thiết đãi và ban thưởng cho Lư Thành một ngàn lượng bạc, khiến trở về phục chỉ cho Chung hậu hay, rồi sẽ đem đồ sính lễ tới. Lư Thành giã từ lui về tâu lại cho Chung hậu hay các việc. Còn Cao Khôi Nguyên khi đi tới bên dinh Lương, quân vào báo cho Tương vương hay, Tương vương cũng sai người ra tiếp rước.

Khôi Nguyên vào dâng một đạo văn, Tương vương xem rồi, truyền quân dọn tiệc đãi đằng và cấp thưởng cho lụa là tiền bạc, Khôi Nguyên từ tạ lui về phục chỉ.

Qua ngày sau tảo thìn, hai vua sửa sang thay đổi áo xiêm, ai cũng cầu trời đất quỷ thần, xin cho phen này cưới cho được Chung Vô Diệm. Khi hai tới tới Sơn dinh đã có Điền Côn đứng đợi tiếp rước ân cần. Điền Côn thu đủ các món lễ vật hai nước xong rồi, liền đem vào hậu dinh mà tâu lại, còn hai vua ở trước quân môn còn đợi lệnh.

Khi Điền Côn vào hậu dinh tâu hết các việc cho Chung hậu hay, Chung hậu liền kêu Điền Côn tới nói nhỏ rằng: Phải làm như vầy... như vầy... Lại kêu Cao Khôi Nguyên và Lư Thành dặn phải dàn quân cho nghiêm chỉnh mà chầu chực trong hậu dinh. Ba người vâng lệnh lui ra. ChChung hậu lại kêu Liêm Thoại Hoa, bảo phải mặc đồ nhung phục tay cầm binh khí đứng hầu một bên.

Lúc này Điền Côn trở ra trước quân môn và rước hai vua, hai vua đi theo Điền Côn vào vừa tới trung dinh, xảy thấy có hai tướng mặc giáp cầm đao nói lớn tiếng rằng:

– Chúng ta vâng lệnh Chung nương nương ra hỏi chẳng biết hai vua tớ nạp sính lễ mà hai vua quả có chân tâm hay là không nên dạy chúng ta treo mấy lưỡi đao ở đây, hai ngài như có thật tình thì đừng sơ chee1t, phải cúi đầu mà đi dưới mấy cái lưỡi đao này.

Hai vua nghe nói ngẩn ngơ và thấy sự sỉ nhục như vầy, thì đã hỡi ôi, bèn ngó lại thấy tứ phía binh đứng đầy nẻo tấn thối lưỡng nan, cực chẳng đã phải cúi đầu mà đi cho khỏi chỗ đó. Khi hai vua qua khỏi, lần tới chỗ hậu dinh, lại thấy hai tướng tay cầm đồ binh khí, đứng hầu hai bên và nói rằng:

– Nay hai ngươi muốn cưới ai gia, nhưng phải bụng dạ hai vua có thật chăng?

Hai vua đáp:

– Quốc mẫu oai vang bốn biển, chúng tôi dám tới đây nói dối hay sao.

Chung hậu lại hỏi nữa rằng:

– Vậy chớ hai vua có biết thế gian này cái gì ở trên, cái gì ở dưới chăng?

Hai vua đáp:

– Chẳng có chi là trọng, chỉ có trên là trời dưới là đất thôi.

Chung hậu lại hỏi nữa rằng:

– Trời đất đã đành phận trên dưới rồi, trong mười hai nước này, nước nào lớn nước nào nhỏ?

Hai vua đáp:

– Nước Tề là nước lớn, còn mười hai nước kia đều là nhỏ, nước lớn thì kêu là thượng quốc, còn nước nhỏ thì kêu là hạ bang.

Chung hậu hỏi:

– Sự lớn nhỏ đã đành rồi, còn phận trên dưới phải làm sao cho phân biệt?

Hai vua đáp:

– Thượng quốc cũng như quân phụ, còn hạ bang thì ví như tôi con.

Chung hậu nghe nói tới đó giả giận mắng lớn rằng:

– Hai vua thật là gian dối, dám tới đây nói giỡn với ai gia! Đã biết thượng quốc là quân phụ, thì vợ của vua thượng quốc là chủ mẫu đã rành rành, có lẽ nào thần tử lại muốn cưới chủ mẫu đem về làm bợ bao giờ? Nếu vậy hai vua làm điều điên đảo sự can thường, thật là hai vua coi trên không trời dưới không đất đó. Còn như phận ai gia đây mà dựng cờ chiêu phu cải giá, chẳng qua là làm cho bỉ mặt vua Tề đó thôi, tội vô đạo chẳng dung cùng trời đất, đao phủ quân ở đâu! Mau dẫn hai lão này đem ra chém quách đi mà răn đời.

Quân đao phủ liền áp lại muốn ra tay, kế hai vua quỳ lại cầu xin thứ tội. Chung hậu thấy hai vua đã chịu lỗi liền truyền lệnh cho Điền Côn đem ra đánh đòn mỗi người 20 trượng. Điền Côn vâng lệnh khiến quân đè hai vua ra trước sân, đánh chẫn bốn chục.

Hai vua rên la inh ỏi, tưởng là đem tiền của tới cưới Chung Vô Diệm về làm chính cung, không dè đâu thời vận bất công, bị đánh đòn gần chết. Khi đánh đòn rồi, Chung hậu chỉ mặt hai vua mà nói rằng:

– Vì hai vua làm điều bất pháp, ai gia tha chết cho là may, thôi mau trở về mà sửa trị thần dân, cứ chiếu lệ thường năm tấn cống.

Nói rồi lại kêu vợ chồng Điền Côn, Cao Khôi Nguyên và Lư Thành mà dặn rằng:

– Phải điểm binh chia nhau tới hai nước, thu đoạt những binh khí và lương thảo đem về cho mau.

Bốn tướng vâng mệnh lui ra, hai vua cũng tạ từ trở về dinh trại. Vua tôi gặp nhau rất bi thiết, giận mình sao chẳng nghe lời tôi trung, để đến nỗi thân này lâm họa. Chuyện trò

hồi lâu bèn dẫn nhau trở về nước, chiêu binh mãi mã chờ ngày sau toan trả cựu thù, hội Tương Giang binh hỏa mịt mù, ba trăm vạn binh ròng năm nước, đó là việc sau.

Đây nói về khi bốn tướng đi lấy được những đồ binh khí và lương thảo đem về chẳng biết bao nhiêu. Chung hậu mới nói với vợ chồng Điền Côn rằng:

– Nay vương nhi và vương tức coi ý mẹ ở chân giả ra thể nào, ấy chẳng qua là làm cho xấu hổ đức vua để biết sự lỗi lầm mà tỉnh ngộ, sau nữa bắt tội hai vua mà răn các hầu bang kia, thì ai gia sẽ toan mưu kế khác.

Vợ chồng Điền Côn và các chư tướng rất vui cười, kế đó Chung hậu lại truyền đãi yến tam quân, rồi chờ vua Tề lên rước.

Nói về Điền Chương vâng lệnh Tuyên Vương đi thám thính sự Chung hậu chiêu phu, nay đã rõ đăng tin tức rồi bèn trở về triều phục chỉ, tâu hết các việc Tuyên Vương nghe và xin vua lên Tuý Bình sơn mà rước Chung hậu. Tuyên Vương nghe nói hiệp ý, lại thấy Yến Anh bước tới tâu rằng:

– Lời Điền Chương tâu rất có lý, xin bệ hạ nhậm lời.

Tuyên Vương chuẩn tấu, truyền cho Yến Anh vào kho lấy một hộ dạ minh châu và đồ lễ vật, để đem lên Túy Bình sơn là lễ sính Chung nương nương. Nội ngày ấy sửa soạn phát pháo khai thành, nhắm Túy Bình sơn thẳng chỉ.

Khi tới nơi, Yến Anh vào trước nói với quan giữ cửa bảo vô tâu lại cho nương nương hay rằng: Có ngự giá thân nghinh.

Quan giữ cửa vào tấu, Chung hậu nghe nói nửa mừng nửa giận. Mừng là thiên tử có lòng hối quá, nên mới lên mà rước mình về; còn giận là giận con tiện phụ Hạ Nghinh Xuân làm cho thiên tử đắm mê tửu sắc. Nghĩ rồi bèn kêu Điền Côn mà bảo rằng:

– Vương nhi hãy mau ra tiếp giá kẻo lỗi đạo quân thần.

Điền Côn vâng mệnh bước ra trước quân môn tiếp rước và quỳ xin chịu tội với triều đình. Tuyên Vương cầm tay đỡ dậy nói rằng:

– Vương nhi miễn lễ.

Nói rồi dẫn nhau thẳng vào trung dinh, Chung hậu cũng lật đật xuống ngai tiếp rước. Vợ chồng gặp nhau rất mừng rỡ, Chung hậu mới thuật lại sự cái giá chiêu phu, và thu được những đồ kim ngân châu báu. Tuyên Vương cả cười, rồi thò tay vào túi lấy một hột dạ minh châu mà nói rằng:

– Vật này của qủa nhân đưa làm sính lễ, xin nương nương làm của dùng.

Chung hậu mắc cỡ và tâu rằng:

– Thần hậu đương lúc giận, nay xin chịu tội với triều đình.

Nói rồi vợ chồng cả cười, kế truyền cho chúng tướng sửa soạn hành lý và thiêu hủy dinh trại. Trong nội một ngày sắp đặt và thu góp tiền lương xong xuôi, kế phát pháo thiêu dinh mà trở về Lâm Tri Hỗn Hải.

Cách ít ngày đi về tới hoàng thành, văn võ bá quan đều ra nghênh tiếp. Tuyên Vương và Chung hậu vào ngự trước Kim Loan điện, bá quan triều bái xong rồi, kế tây cung Hạ Nghinh Xuân cũng tới triều kiến, Chung hậu cho ngồi một bên cẩm đôn, kế thấy Điền Côn hộ giải những đồ kim ngân châu báu tới, Chung hậu mới tâu rằng:

– Vì thần hậu tính hay lỗ mãng, đốt cháy mất Sở Trang lầu, nay lấy được tiền bạc của hai nước đem về đây, xin dùng để cất lại cái khác.

Tuyên Vương cả đẹp, bèn truyền cho quân nội vụ thu cất nghiêm trang. Rồi thiên tử bãi chầu, văn võ ai lui về dinh nấy.